

והיינו, כי תכלית שלימות (העבודה ב)מלחמת מדין היא לא רק ביטול (קליפת) מדין, אלא הפיכת המר למתוק, לטהר ולהעלות את השלל של מדין ל־קדושה, עד שחלקו הורם להיות „תרומת ה'“⁴⁶.

בני גד ובני ראובן: חששו של משה הי' – „האחיכם יבואו למלחמה ואתם תשבו פה“⁴⁷, היינו שאינם רוצים להלחם עם כנען. וכן הוא ברוחניות, שהטעם שכני גד ובני ראובן רצו להשאר בעבר הירדן, „ארץ מקנה“⁴⁸, הוא מפניי ש־בחרו להיות רועי צאן, עסק המאפשרם להיות במצב של התבודדות (בשדה, הרחק מטרדות ושאון שבעיר) כדי ש־יוכלו להיות בדביקות תמידית בהקב"ה כו'. וזוהי טענת משה רבינו בתשובתו להם „האחיכם יבואו למלחמה וגו'“ – ר"ל שעיקר העבודה היא שהאדם יבא וילחם בחומריות העולם, כדי לבררה

ולזככה כו', ולכן התנה עמהם, „אם תעשו את הדבר הזה אם תחלצו לפני ה' למלחמה . . . (עד ש)נכבשה הארץ לפני ה'“⁴⁹.

ובזה הוא גם סיום הפרשה – הסיפור אודות בני ערי סיחון ועוג על ידי בני גד ובני ראובן⁵¹, ובאופן של „מוסבות שם“⁵², שערים אלו היו שייכות לע"ז, „ובני ראובן הסבו את שמם לשמות אחרים“⁵² – אתהפכא חשוכא לנהורא ומרירו למתקא⁵³.

ולכן קורין פ' זו בבין המצרים – להורות, שתכלית ענינם של ימים אלה היא להפכם ממרירו למתקא, שיהפכו ל„ימים טובים וימי ששון ושמחה“, ב־גאולה העתידה לבא, במהרה בימינו ממש.

(משיחת ש"פ מטו"מ תשל"ה)

46 שם, כח"כט. ועוד.

47 לב, ו.

48 שם, ד.

49 ראה אוה"ת מטות (ע' א'שלט). סה"מ תרכ"ט (ע' רנח ואילך). לקו"ש ח"ח ע' 189 ואילך. וראה כלי יקר בראשית ד, ג.

50 לב, כ"כב.

51 לב, לד ואילך.

52 שם, לח ובפרש"י.

53 ולהעיר מבחיי מטות (לב, ג) שגם שמות הקודמים (דסיחון ועוג) „מורים על ענינים גדולים עיקריים“.